

HOMENATGE A L'AUTOR DE 'VIDA PRIVADA'

“Els tinc grossos i rodons com els Pares Felipons”

Josep Maria de Sagarra torna al Palau en el 50è aniversari de la seva mort

Crònica

EVA PIQUER
BARCELONA

Desenganyem-nos, el món funciona així: les coses s'acaben fent perquè hi ha algú que les empeny. No hi ha (gairebé) cap iniciativa que sorgeixi per generació espontània, ni tan sols per una planificació adequada: (gairebé) tot el que es fa en qualsevol camp té al darrere la voluntat, l'esforç i l'empenta d'una o unes persones entestades a tirar-ho endavant. L'homenatge institucional que va rebre ahir Josep Maria de Sagarra al Palau de la Música es va començar a muntar després que el periodista Joan de Sagarra publicés un article empenyat amb el que ell anomena “la cultureta”, però això no diu (gairebé) res ni a favor ni en contra de l'actual conselleria de Cultura: simplement, posa en evidència com funcionen les coses. La qüestió és que Ferran Mascarell va reaccionar, que va trucar l'endemà mateix al fill de Josep Maria de Sagarra i que ahir el Palau va acollir un homenatge com cal (però quatre mesos tard, això sí) a l'autor de *Vida privada*, un d'aquells escriptors que tenen la sort de tenir la desgràcia de ser “massa populars” als ulls dels elitistes que no se sabrien fer entendre ni la meitat de bé. El mateix Sagarra –potser el millor prosista de la literatura catalana del segle XX, amb permís de Josep Pla– ho veia així: “Tot això no és res més que el llepafilisme del'enveja. A mi, l'actitud de certs complicats i refinats minoritaris que conec, en general m'ha fet sempre una certa gràcia, i he pensat que, quan la guineu no les pot haver, diu que són verdes”.

Parlant de temes verds, el moment més divertit de l'espectacle (de dues hores llargues de durada) va arribar quan Montserrat Carulla va recitar el poema satíric *Balada de Fra Rupert*: “Gustós, senyores, m'avinc a explicar-vos com els tinc.

/ Els tinc grossos i rodons com els Pares Felipons./ I els tinc nets i sense tites com els Pares Jesuïtes./ Els tinc frescos i bonics com els Pares Dominics...” Aquí el Palau es va omplir de rialles, demostrant el que subratllaria Josep Maria Espinàs a la mitja part: “Hi ha escriptors que sempre estan de dol, i en canvi Sagarra sovint està de festa”.

I sí, tot plegat va ser una festa, dirigida per Joan Ollé i seguida des de la llotja més propera a l'escenari per Joan de Sagarra, que se sabia l'acte de memòria i es mostrava encantat de la vida de ser al mateix lloc on el seu pare va recitar el 1931 (ha plogut una mica) el famós *Poema de Nadal*.

“Sagarra no només va adreçar-se a tothom sinó que va arribar a tothom, aquest és un dels seus grans mèrits –va afirmar Artur Mas–. Va contribuir a fer de la cultura catalana una cultura més completa, més normal i més moderna”. Però tanta popularitat li va passar factura, com també va recordar el president de la Generalitat: “Va ser un triomfador, una persona aclamada i estimada, i com a tal va rebre crítiques. El nostre país de tant en tant està més pendent de la suspicàcia de la crítica que del reconeixement als qui s'ho mereixen”.

Poemes, cançons i fragments de les memòries es van anar encadenant en les veus dels actors Joan Anguera, Pere Arquillué, Sílvia Bel, Ivan Benet, Montserrat Carulla, Enric Majó, Rosa Novell, Josep Maria Pou (que va aixecar els primers “bravos” de la nit amb *La filla del Carmesí*) i Carme Sansa, aïdels elitistes que no se sabrien fer entendre ni la meitat de bé. El mateix Sagarra –potser el millor prosista de la literatura catalana del segle XX, amb permís de Josep Pla– ho veia així: “Tot això no és res més que el llepafilisme del'enveja. A mi, l'actitud de certs complicats i refinats minoritaris que conec, en general m'ha fet sempre una certa gràcia, i he pensat que, quan la guineu no les pot haver, diu que són verdes”.

Parlant de temes verds, el moment més divertit de l'espectacle (de dues hores llargues de durada) va arribar quan Montserrat Carulla va recitar el poema satíric *Balada de Fra Rupert*: “Gustós, senyores, m'avinc a explicar-vos com els tinc. —

ACTORS, MÚSICS I LA PARAULA SAGARRIANA
L'espectacle, que va durar dues hores llargues, va encadenar poemes, cançons i fragments de les memòries de Josep Maria de Sagarra. PERE VIRGILI

Eliseu Climent: “L'any vinent continuarem l'obra completa de Sagarra”

L'editor de 3i4 està decidit a seguir publicant Sagarra. Oriol Izquierdo, director de la Institució de les Lletres Catalanes, diu que “sempre que s'ha fet la sol·licitud s'ha concedit l'ajut corresponent”.

JORDI NOPCA

BARCELONA. La roda de premsa de presentació de l'acte d'homenatge institucional i popular al Palau de la Música d'ahir va portar cua: Joan de Sagarra anunciava que Edicions 3i4 havia suspès l'edició crítica de l'obra completa del seu pare a causa de dificultats econòmiques. Uns dies després de la notícia, Narcís Garrolera, curador de l'edició, explicava a l'ARA que, efectivament, no hi havia data per a la publicació del volum vintè –el dinovè serà a les llibreries a principis de febrer–, i que la causa de l'aturada era “la retirada de la subvenció de la Institució de les Lletres Catalanes (ILC), que havia aju-

Climent
“De tant en tant cal fer una aturada petita per agafar forces”

dat a pagar els últims volums”. Garrolera afegia: “El conseller Mascarell va dir que s'ho repensaria, és a les seves mans”.

Oriol Izquierdo, director de la Institució de les Lletres Catalanes, recorda que “sempre que s'ha fet la sol·licitud s'ha concedit l'ajut corresponent”. En el cas de l'últim volum no es va poder fer efectiu perquè “el llibre no va ser editat durant aquell any”. Izquierdo afegix que “si el llibre apareix durant aquest any es pot tornar a demanar subvenció”. Haurà de passar, en tot cas, per l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, l'anomenada finestreta única per a les subvencions culturals. Dels quatre o cinc membres que integren les comissions de valoració, un serà proposat per la ILC, ens que té la funció d'assessor del conseller de Cultura.

Eliseu Climent, editor de 3i4, està decidit a seguir la publicació de l'obra completa, de la qual encara queden mitja dotzena de volums. “L'any que ve continuarem –va explicar ahir–. Es tracta d'una edició caríssima de fer, igual que la correspondència de Joan Fuster i les obres de Miquel Batllori, i de tant en tant cal fer una aturada petita per agafar forces”. —